

Arrest

nr. 285 673 van 2 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat PAULIN KAYIMBA KISENGA
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 februari 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terugdrijving van 21 februari 2023 en van de intrekking van het visum van 21 februari 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 februari 2023 kwam verzoekster aan op de luchthaven van Zaventem vanuit Yaounde. Diezelfde dag wordt haar een beslissing tot intrekking van een visum en een beslissing tot terugdrijving gegeven.

De beslissing tot terugdrijving luidt als volgt:

“Op 21.02.23 om 08.00 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondergetekende, (...) de heer / mevrouw : naam A.E.A. voornaam C. geboren op [...]1951 te Mfou geslacht (m/v) Vrouwelijk die de volgende nationaliteit heeft Kameroen houder van het document nationaal paspoort van Kameroen nummer xxxxxxxx afgegeven te Yaounde op : 15.06.2022 houder van het visum nr. 05[...] van het type C afgegeven door Belgische vertegenwoordiging in Yaounde geldig van 21.02.2023 tot 06.06.2023 voor een duur van 90 dagen, met het oog op: [...] afkomstig uit Yaounde met SN369 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) : (...) X(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°) Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart naar België te komen om haar dochter te bezoeken. Ze is niet in het bezit van een uitnodiging van deze persoon en kan geen adres voorleggen. (...) X(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°) Reden van de beslissing: Betrokkene beschikt over geen enkel financieel middel voor een voorgenomen verblijf tot 21.05.2023 (datum terugkeerticket) bij een particulier in België. Ze is niet in het bezit van cash geld, krediet- of bankkaarten) en beschikt niet over een geldige garantverklaring (bijlage 3bis) van België. Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier te beschikken.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst er vooreerst op dat, ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering niet-ontvankelijk is tegen de beslissing houdende intrekking van een visum, om de volgende redenen:

Artikel 39/82, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: “§ 1.

Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

[...]

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...]”

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4.

De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring.

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...].”

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggerepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, Parl. St. Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10)

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling”. (ibid. p. 7)

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, §1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van "het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek" worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre ermee een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt aangevochten.

Ter zitting betoogt de raadsvrouw van verzoekster dat er een duidelijke samenhang is tussen de beide bestreden beslissingen en dat de intrekking van het visum een verkapte terugdrijvingsmaatregel is.

De raadsvrouw stelt eveneens dat moet vermeden worden dat bij een eventuele schorsing van de beslissing tot terugdrijving deze beoordeling zonder gevolg zou zijn, aangezien de beslissing tot intrekking van het visum blijft staan. De Raad erkent dat er een samenhang is tussen beide beslissingen maar wijst erop dat dit betoog geen afbreuk doet aan het gegeven dat de intrekking van het visum geen verwijderingsmaatregel of terugdrijvingsmaatregel is en de vordering hiertegen onontvankelijk is. Voorts oordeelt de Raad dat wat betreft het betoog dat een eventuele schorsing van de terugdrijving zonder gevolg zou zijn, de verwerende partij gebonden is door de overwegingen die onlosmakelijk met het dictum verbonden zijn en deze overwegingen in essentie ook een weerslag hebben op de rechtsgeldigheid van het visum.

De vordering is onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de beslissing tot intrekking van het visum van 21 februari 2023.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De Raad wijst er op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekster betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar terughrijving. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. Verweerder betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2. Verzoekster voert een manifeste appreciatiefout aan evenals de schending van de artikelen 14, 21, 32 en 34 van de Visumcode, van artikel 5 van de oude Schengengrenscore 562/2006 van 15 maart 2006, van de artikelen 3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Uit het betoog van verzoekster blijkt tevens dat ze ook de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad wijst erop dat de oude Schengengrenscore 562/2006, waarnaar verzoekster verwijst, werd ingetrokken en vervangen door de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (nieuwe Schengengrenscore). Volgens artikel 44 van deze laatste verordening gelden verwijzingen naar de ingetrokken verordening als verwijzingen naar de verordening 2016/399 en worden deze gelezen volgens de concordantietabel in bijlage X bij die verordening. Hieruit blijkt dat verzoekster bijgevolg doelt op een schending van artikel 6 van de Schengengrenscore 2016/399.

Verzoekster wijst erop dat in het licht van de formele motiveringsplicht een motivering helder, volledig, precies en adequaat moet zijn en dat het de betrokkene moet toelaten te verifiëren of de beslissing werd voorafgegaan door een onderzoek van de omstandigheden eigen aan de zaak.

Ze stipt aan dat de bestreden beslissing steunt op artikel 3 eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet. Nochtans meent verzoekster dat zij bij de aanvraag van haar visum heeft aangegeven dat het doel van haar reis het bezoek van haar familie is. Ze voert aan dat ze reeds verschillende verblijven heeft gehad in België en telkens de voorwaarden heeft gerespecteerd en na elke reis zich heeft aangeboden bij de diplomatieke post in Yaounde teneinde de terugkeer te melden.

Verzoekster voert aan dat ze bij de aanvraag het formulier op gedetailleerde wijze heeft ingevuld en dat ze daarbij onder meer heeft voorzien in een geldig paspoort, documenten om het doel van de reis aan te tonen, documenten met betrekking tot de verblijfplaats en documenten om aan te tonen dat ze voldoende bestaansmiddelen heeft. Ze vervolgt dat ze bij aankomst in het bezit was van een paspoort met geldig visum en dat haar geen onregelmatigheid of vervalsing van het document wordt verweten. Vooraleer een consulaat of ambassade een visum aflevert op grond van artikel 24 van de Visumcode, moet hij reeds overgaan tot een ernstig onderzoek van de voorwaarden zoals bepaald in artikel 21, alinea 3 van de Visumcode. In casu is dit grondig onderzoek gebeurd en heeft de diplomatieke post in Yaounde een visum met het oog op familiebezoek afgegeven.

Concreet stelt verzoekster dat haar wordt verweten het adres niet te kennen van haar dochter, maar dat moet rekening gehouden worden met het feit dat ze 72 jaar is en dat ze op haar smartphone berichtjes heeft getoond met het adres van haar dochter en de andere documenten. Ze stelt niet te begrijpen waarom de verwerende partij met die stukken geen rekening heeft gehouden. Volgens verzoekster is de motivering in strijd met de stukken uit het administratief dossier nu verzoekster, ondanks de moeilijkheid om te

communiceren met de grenspolitie die haar heeft ondervraagd, stelt berichten van haar dochter te hebben voorgelegd alsook de tenlasteneming. Ze herhaalt dat ze in haar telefoon alle documenten had en dat ze bezoek komt brengen aan haar dochter zodat het doel van de reis onveranderd is gebleven. Nu zij een visum heeft gevraagd met het oog op familiebezoek en de documenten dienaangaande heeft getoond, kan men haar niet verwijten dat het doel van de reis zou gewijzigd zijn. Verzoekster herhaalt dat er communicatiemoeilijkheden waren bij haar ondervraging op de luchthaven hetgeen aan de basis ligt van de bestreden beslissing. Verzoekster meent dat waar men stelt dat ze het doel van de reis beter moest aantonen, dit voldoende blijkt uit haar dossier aangezien zij reeds, zoals vereist door artikel 14 van de Visumcode, alle nodige elementen had voorgelegd. Verzoekster voert aan dat de verwerende partij zich had moeten vergewissen van de visumaanvraag in het herkomstland om na te gaan of alle voorwaarden waren vervuld. Er was een vermoeden in hoofde van verzoekster dat zij aan de voorwaarden voldeed, nu het visum haar werd toegekend en de administratie is ertoe gehouden beslissingen te nemen, rekening houdend met alle elementen eigen aan de zaak zowel de facto als de iure. De administratie is ertoe gehouden een juiste kennis te hebben van de situatie alvorens een beslissing te nemen en heeft volgens verzoekster geweigerd de door haar voorgelegde documenten in overweging te nemen.

De Raad herinnert aan artikel 6 van de Schengengrenscore dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders en luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (1), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

(...)

4. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de duur en het doel van het verblijf, alsmede met de gemiddelde prijzen voor kost en inwoning in de betrokken lidstaat of lidstaten, bepaald op basis van een goedkoop verblijf, vermenigvuldigd met het aantal verblijfsdagen.

De door elk van de lidstaten vastgestelde richtbedragen worden meegedeeld aan de Commissie, overeenkomstig artikel 39.

De aanwezigheid van voldoende bestaansmiddelen kan worden beoordeeld aan de hand van contant geld, reischeques en creditcards die de onderdaan van een derde land in bezit heeft. Borgstellingen, voor zover het nationale recht daarin voorziet, en garantstellingsverklaringen van de gastheer/-vrouw als gedefinieerd in het nationale recht, ingeval de onderdaan van een derde land bij een gastheer/-vrouw verblijft, kunnen eveneens als bewijs van voldoende middelen van bestaan gelden.”

Deze toegangsvoorwaarden zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet, onder meer, ook het doel van het verblijf kunnen staven en over voldoende middelen van bestaan beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven.

Uit artikel 8 van de Schengengrenscore blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staakt.

De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;

ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;

iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;

vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het SIS en de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen;

b) indien de onderdaan van het derde land houder is van een visum als bedoeld in artikel 6, lid 1, onder b), behelzen de grondige controles bij binnenkomst ook de verificatie van de identiteit van de houder van het visum en van de echtheid van het visum, door middel van raadpleging van het visuminformatiesysteem (VIS) overeenkomstig artikel 18 van Verordening (EG) nr. 767/2008; (...).”

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet laat in dit opzicht de verwerende partij toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren en desgevallend de binnenkomst te weigeren en de betrokken vreemdeling terug te drijven.

De bestreden beslissing steunt op artikel 3, lid 1, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° [...];

2° [...];

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

[...]

De beslissing wordt genomen door de minister of, behalve in het geval bedoeld in het eerste lid, 6°, door zijn gemachtigde. In de in het eerste lid, 1° of 2°, bedoelde gevallen, kunnen de met de grenscontrole belaste overheden de beslissing zelf nemen.

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.

De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en regels voor de toepassing van dit artikel vaststellen.”

Uit het voorgaande blijkt aldus dat een vreemdeling de binnenkomst kan worden geweigerd en teruggedreven indien hij het doel van het voorgenomen verblijf niet kan staven en wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt.

Volgens verzoekster is de verwerende partij evenwel niet op een zorgvuldige wijze tot de conclusie gekomen dat zij het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden niet kon staven evenals dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Thans stelt zich aldus de vraag of de verwerende partij haar beslissing op zorgvuldige wijze heeft voorbereid om te komen tot een correcte feitenvinding.

De Raad stelt vast dat verzoekster haar betoog steunt op verschillende elementen, enerzijds op het feit dat met haar leeftijd had moeten rekening gehouden worden nu zij 72 jaar is, dat zij reeds verschillende keren eerder een visum heeft bekomen van de Belgische vertegenwoordiging en telkens correct is teruggekeerd, dat ze de relevante stukken op haar gsm zou getoond hebben, dat er communicatiemoeilijkheden waren met de grenspolitie en tenslotte dat de verwerende partij zich had moeten vergewissen van de visumaanvraag in het herkomstland om na te gaan of alle voorwaarden waren vervuld. Er was immers een vermoeden in hoofde van verzoekster dat zij aan de voorwaarden voldeed, nu het visum haar werd toegekend door de Belgische vertegenwoordiging in Yaounde. De administratie is ertoe gehouden beslissingen te nemen, rekening houdend met alle elementen eigen aan de zaak.

Uit het grensverslag van 21 februari 2023 van de federale politie blijkt dat verzoekster inderdaad heeft verklaard bij aankomst dat zij haar dochter wenst te bezoeken. Er wordt vermeld dat zij aan de opsteller geen uitnodiging of adres kon voorleggen van het familielid en dat zij niet in het bezit was van cash geld, een kredietkaart of een officiële tenlasteneming. Er wordt ook gesteld: *“in het belvis-systeem staat geen gastheer vermeldt”*. Verder leest de Raad dat verzoekster in het bezit was van een retourticket op 21 mei 2023 en tot slot wordt nog vermeld: *“Aantal bezoeken: Eerste keer”*.

De Raad kan op basis van dit summier verslag van het verhoor in het grensverslag in het administratief dossier niet nagaan of verzoekster – zoals zij aanvoert – op haar gsm berichten zou getoond hebben met het adres van haar dochter en andere documenten zoals de tenlasteneming door haar dochter. De Raad kan evenmin uit het grensverslag opmaken dat er communicatieproblemen zouden geweest zijn.

Wat wel blijkt uit haar voorgelegde geldig paspoort, is dat verzoekster inderdaad een dame is van bijna 72 jaar. Volgens de artikelen 7, lid 1 en 16 van de Schengengrenscore dienen grenswachters bij de uitoefening van de grenscontrole rekening te houden met kwetsbare personen. Er is niet betwist dat verzoekster een alleenstaande dame van 72 jaar is en de Raad kan dan ook prima facie volgen dat het niet onmogelijk is dat zij zich het adres van haar dochter in een vreemd land niet kan herinneren. Verder blijkt prima facie niet dat de grenspolitie verzoekster, gezien haar kwetsbare positie, de mogelijkheid heeft geboden aan de grens om haar dochter te contacteren teneinde stukken (elektronisch) te kunnen voorleggen met betrekking tot het doel van de reis of haar bestaansmiddelen.

Verder moet de Raad vaststellen dat waar in het verslag staat vermeld *“Aantal bezoeken: Eerste keer”* verzoekster via haar raadvrouw op de zitting een foto kan tonen waaruit blijkt dat zij in het verleden inderdaad reeds eerder, nl. in 2017 van de Belgische vertegenwoordiging een visum kort verblijf heeft gekregen. Ook al is hiermee niet aangetoond dat verzoekster inderdaad reeds voor de vierde keer naar België komt, zoals zij in het verzoekschrift stelt, blijkt wel dat kan aangenomen worden dat verzoekster reeds eerder een visum van de Belgische ambassade kreeg in het jaar 2017 voor een kort verblijf. De vermelding in het grensverslag dat het aldus om een eerste bezoek zou gaan, lijkt prima facie dus geen correcte feitenvaststelling. Dienaangaande stelt verweerder ter zitting dat dit stuk niet voorlag op het

ogenblik van het nemen van de beslissing, zodat hiermee geen rekening kon gehouden worden. De Raad kan evenwel niet uitmaken op grond van welk onderzoek in het grensverlag is vermeld: *“Aantal bezoeken: Eerste keer”*. In principe kan van de Belgische overheid wel verwacht worden zich correct te kunnen informeren of in het verleden reeds Belgische visa werden verstrekt aan verzoekster of niet.

Verder kan de Raad verzoekster prima facie volgen dat teneinde een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing te verzekeren, de verwerende partij had kunnen nagaan welke stukken verzoekster bij haar visumaanvraag had voorgelegd. Zoals supra uiteengezet staat het vast dat het kunnen voorleggen van een visum op zich niet volstaat en geen afbreuk doet aan het feit dat de grenscontroleambtenaar ertoe gehouden is om de personen die het Schengengrondgebied willen binnen komen opnieuw aan een grondige controle te onderwerpen waarbij nauwgezet moet worden onderzocht of het doel van het voorgenomen verblijf en de voldoende bestaansmiddelen zijn aannemelijk gemaakt. Dit grondig en zorgvuldig onderzoek kan evenwel inhouden dat verwerende partij nagaat op basis van welke stukken de ambassade/het consulaat is overgegaan tot de afgifte van het visum, des te meer indien het een Belgische ambassade betreft, aangezien communicatie binnen de Belgische overheid kan geacht worden geen grote problemen te bezorgen.

Immers, zoals verzoekster terecht aanstipt, kan enkel een visum kort verblijf worden verstrekt als conform artikel 14 juncto 21 lid 3 van de Visumcode bewijsstukken worden voorgelegd van a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt; b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien; c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore; en d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

In casu bleek dat mits eenvoudig verzoek door de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de ambassade van Yaounde het visumdossier snel werd overgemaakt. Hieruit blijkt dat verzoekster had opgegeven op welk adres in Moeskroen en bij wie (Mw. A.A.C.) zij in België zou verblijven, dat het om een familiebezoek zou gaan en de Belgische identiteitskaart werd gevoegd van Mw. A.A.C., geboren in Kameroen, die ook als garant werd opgegeven. Verder lag ook de gezinssamenstelling van deze garant voor, de geboorteakte van de garant waaruit blijkt dat het om de dochter van verzoekster gaat, een “engagement de prise en charge” (bijlage 3bis) door Mw. A.A.C., dochter van verzoekster afgestempeld in Moeskroen voor verzoekster en loonfiches van deze dochter. Daarnaast lag ook de integrale verkoopakte voor van het onroerend goed waarvan Mw. A.A.C. eigenaar is geworden, een reisverzekering op naam van verzoekster, een geldige ziekte- en bijstandsverzekering voor verzoekster en de tickets voor de heen- en terugreis op naam van verzoekster.

De Raad erkent dat de verklaringen van verzoekster aan de grenscontroleambtenaar op het eerste gezicht eerder summier lijken geweest te zijn, doch kan in casu volgen dat op zorgvuldige wijze had moeten rekening gehouden worden met het kwetsbaar profiel van verzoekster, gezien haar leeftijd, en dat aldus een grondige controle en nazicht van haar situatie in casu ook inhield dat haar de mogelijkheid zou geboden zijn contact op te nemen met haar dochter teneinde een en ander beter te kunnen staven bij aankomst op de Belgische luchthaven. Verder blijkt dat indien verwerende partij de zorgvuldigheid zou gehad hebben navraag te doen van het visumdossier, zou gebleken hebben dat verzoekster vele documenten heeft voorgelegd teneinde haar familieband met haar dochter aan te tonen en de bestaansmiddelen te staven zoals onder meer de tenlasteneming door de dochter en de bestaansmiddelen en eigendom van deze dochter.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 6 van de Schengengrenscore lijkt prima facie aangetoond.

Dit onderdeel van het middel is in de aangegeven mate ernstig.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat, anders dan verzoekster voorhoudt, de motieven van de beslissing wel steunen op haar specifieke situatie en op de door haar afgelegde verklaringen. Hij benadrukt dat uit de artikelen 32 en 34 van de Visumcode blijkt dat de met grenscontrole belaste autoriteiten moeten verifiëren of de betrokken vreemdeling het doel en de omstandigheden van het verblijf voldoende kan aantonen en of zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het feit dat verzoekster in het bezit werd gesteld van een visum kort verblijf, stelt haar er niet van vrij om het doel en de

omstandigheden van haar reis ten aanzien van de grenspolitie aannemelijk te maken. Het feit dat verzoekster door middel van haar smartphone berichten zou getoond hebben, blijkt niet uit het grensverslag en wordt niet aangetoond door verzoekster nu zij nalaat stukken dienaangaande bij te brengen bij het verzoekschrift. Verweerder acht de bestreden beslissing volledig in lijn met artikel 6 van de Schengengrenscodex waaruit blijkt dat een onderdaan van een derde land geen toegang kan krijgen indien het doel en de omstandigheden van het verblijf niet voldoende worden gestaafd. Het loutere feit dat verzoekster zelf van oordeel is dat zij wel degelijk alle nodige documenten heeft voorgelegd, volstaat niet om afbreuk te doen aan de deugdelijkheid van de bestreden beslissing aldus verweerder. Waar verzoekster benadrukt dat de Belgische ambassade in Yaounde reeds een grondig onderzoek heeft gedaan van de voorwaarden voor de afgifte van het visum kort verblijf, stelt verweerder dat de grenscontroleambtenaren dan nog steeds belast zijn met een verificatie of nog steeds aan de afgiftevoorwaarden van het visum is voldaan, immers ook op basis van de Schengengrenscodex moet worden nagegaan of een derdelander beantwoordt aan de voorwaarden voor toegang tot het grondgebied. Volgens verweerder is de bestreden beslissing dan ook in alle redelijkheid tot stand gekomen.

De Raad volgt verweerder waar hij er in de nota op wijst dat de met grenscontrole belaste autoriteiten moeten verifiëren of de betrokken vreemdeling het doel en de omstandigheden van het verblijf voldoende kan aantonen en of zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Hij volgt eveneens dat het feit dat verzoekster in het bezit werd gesteld van een visum kort verblijf, haar er niet van vrijstelt om het doel en de omstandigheden van haar reis ten aanzien van de grenspolitie aannemelijk te maken. Wat betreft de smartphone-berichten kan hier inderdaad niets over blijken in het grensverslag. De Raad volgt evenwel niet dat de verwerende partij voldoende zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd bij haar controle in het licht van artikel 6 van de Schengengrenscodex. Het kwam immers, zoals supra gesteld, de verwerende partij toe op zorgvuldige wijze de beslissing voor te bereiden en daarbij rekening te houden met alle elementen eigen aan de zaak en dus ook met het feit dat verzoekster een kwetsbare dame op leeftijd is die, indien moet aangenomen worden dat ze geen berichten zou getoond hebben, de kans had moeten geboden worden bijvoorbeeld contact op te nemen met haar dochter teneinde het doel en de bestaansmiddelen beter te kunnen staven.

Wat betreft het tweede motief, met name dat verzoekster niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen, merkt verweerder in de nota op dat verzoekster zich beperkt tot het argument dat ze bij haar visumaanvraag zou aangegeven hebben dat ze over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Verweerder stelt dat verzoekster aldus niet aantoonde over hoeveel geld zij beschikt, terwijl het gaat over een beoogd verblijf van ongeveer drie maanden, zodat de te verwachten kostprijs niet gering is. Verweerder stelt dat bijgevolg er geheel terecht een beslissing tot terugnijving werd genomen en er geen sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder kan gevolgd worden dat het thans gaat over een beoogd verblijf van ongeveer drie maanden, zodat de te verwachten kostprijs niet gering is maar met het voorgaand betoog heeft verweerder prima facie niet geantwoord op het argument van verzoekster dat een zorgvuldig onderzoek in casu ook impliceerde dat verwerende partij zich had kunnen vergewissen van de stukken voorgelegd bij de visumaanvraag in het herkomstland alvorens de beslissing tot terugnijving te nemen. In casu bleek dat op eenvoudig verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken het visumdossier snel aan hem werd overgemaakt. De verwerende partij had, mits zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, deze elementen in zijn beoordeling kunnen betrekken.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de verwerende partij mogelijk mede op het verkeerde been werd gezet aangezien er volgens het grensverslag in het belvis-systeem geen gastheer staat vermeld, doch dienaangaande dient de raadsvrouw van verzoekster ter zitting gevolgd te worden dat dit niet de verantwoordelijkheid is van verzoekster.

Het verweer in de nota doet geen afbreuk aan het voorgaande.

4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een

overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Het is een evidentie dat een beslissing die niet op zorgvuldige wijze werd voorbereid, waarbij niet op afdoende wijze werd rekening gehouden met verzoekster haar kwetsbaarheid, die ertoe leidt dat verzoekster teruggedreven wordt en als gevolg heeft dat ze haar familie niet kan bezoeken een ernstig nadeel met zich meebrengt dat moeilijk te herstellen is. Hierbij moet worden benadrukt dat een te rigide interpretatie van het begrip 'moeilijk te herstellen ernstig nadeel' niet verenigbaar is met de vereiste dat een verzoeker moet kunnen beschikken over een effectief rechtsmiddel.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt in casu – rekening houdend met de specificiteit van voorliggende zaak – aangenomen.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden bevolen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het bevel tot teruggrijping (bijlage 11) van 21 februari 2023 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M.-C. VERTOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.-C. VERTOMMEN

A. MAES